

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Primljeno: 08 -05- 2019		
Prilog	Neposredno	Poštom
Klasa: UP/II-034-02/17-01/557		
Ur. broj: 383-01/19-17		

Poslovni broj: UsII-55/19-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Mirjane Juričić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske vode, pravna osoba za upravljanje vodama, Zagreb, Ulica grada Vukovara 220, kojeg zastupa generalni direktor mr. sc. Zoran Đuroković, dipl. ing. građ., protiv tuženika Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Zagreb, Koturaška 43/IV, kojeg zastupa Goran Matešić, predsjednik, uz sudjelovanje zainteresiranih osoba Vodogradnja Osijek d.d., Osijek, Petefi Šandora 206a, radi javne nabave, na sjednici vijeća održanoj 25. travnja 2019.

presudio je

- I. Tužbeni zahtjev se djelomično uvažava.
- II. Poništava se točka 3. dispozitiva rješenja Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave, Klasa: UP/II-034-02/17-01/557, Urbroj: 354-01/17-10 od 14. rujna 2017. godine.
- III. U odnosu na točku 1. i 2. dispozitiva rješenja Klasa: UP/II-034-02/17-01/557, Urbroj: 354-01/17-10 od 14. rujna 2017. tužbeni zahtjev se odbija.
- IV. Odbija se žalba zainteresirane osobe Vodogradnja Osijek d.d. kao neosnovana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio Sudu tužbu za poništenje rješenja Tuženika, Klasa: UP/II-034-02/17-01/557, Urbroj: 354-01/17-10 od 14. rujna 2017.

Sud je rješenjem poslovni broj: UsII-276/17-2 od 26. listopada 2017. godine zastao s postupkom do donošenja odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske o ustavnosti odredbe članka 434. stavka 3. i 4. i članka 435. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16.).

Nakon što je Ustavni sud Republike Hrvatske donio 5. veljače 2019. godine Odluku broj: U-I-2911/2017 i odbio zahtjev ovoga Suda za ocjenu ustavnosti naprijed navedenih odredbi Zakona o javnoj nabavi, stekli su se uvjeti za rješavanje ove upravne stvari.

Rješenjem Tuženika, u točki 1. dispozitiva, poništava se odluka o odabiru Klasa: 325-02/17-11/17, Urbroj: 374-1-4-17-13 od 28. srpnja 2017. godine donesena u otvorenom postupku javne nabave, broj objave: 2017/S 0F2-0008136, predmet nabave: radovi održavanja detaljnih melioracijskih građevina za odvodnju i navodnjavanje na branjenom području broj 17 područje malog sliva Karašica – Vučica, osim međudržavne rijeke Drave, naručitelja Hrvatske vode, Zagreb.

Točkom 2. dispozitiva rješenja poništava se otvoreni postupak javne nabave, broj objave: 2017/S 0F2-0008136, predmet nabave: radovi održavanja detaljnih melioracijskih građevina za odvodnju i navodnjavanje na branjenom području broj 17 područje malog sliva Karašica – Vučica, osim međudržavne rijeke Drave, naručitelja Hrvatske vode, Zagreb.

Točkom 3. dispozitiva rješenja nalaže se naručitelju Hrvatske vode Zagreb da u roku od 8 dana od dana javne objave rješenja na internetskih stranicama Državne komisije za kontrolu postupaka javne nabave naknadi žalitelju Vodogradnja Osijek d.d. Osijek troškove žalbenog postupka u iznosu od 25.000,00 kn.

U tužbi protiv osporenog rješenja Tužitelj navodi, u bitnom, da je Tuženik žalbeni navod Zainteresirane osobe koji se odnosi na osporavanje njegovih razloga za isključenje pod točkama 3.4.4. (nedostaci tijekom provedbe bitnih zahtjeva iz ugovora) i 3.4.5. (ozbiljno pogrešno prikazivanje činjenica) predmetne dokumentacije o nabavi, utvrdio neosnovanim, dok je žalbeni navod diskriminirajuće radnje Tužitelja, kojim je propisao drugačije uvjete u odnosu na druge postupke javne nabave koje provodi, odnosno da mu je onemogućeno da se žali na dokumentaciju o nabavi, utvrdio zakašnjelim. Navodeći potanko razloge za isključenje Zainteresirane osobe Tužitelj ističe da je Tuženik iste ocijenio neosnovanim, bespredmetnim, odnosno zakašnjelim te da iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da je Tužitelj donio odluku o odabiru na temelju zakonitog i pravilnog postupka javne nabave u kojem je zakonito isključio Zainteresiranu osobu, a što i sam Tuženik potvrđuje.

Stoga je nejasno na koji način i na temelju koje zakonske odredbe je Tuženik utvrdio i odlučio da je žalba osnovana i poništio predmetnu odluku o odabiru budući da je utvrdio da je Tužitelj zakonito isključio Zainteresiranu osobu, a što čini rješenje nezakonitim budući da se izreka rješenja ne može ispitati jer je obrazloženje rješenja u suprotnost s izrekom.

Vezano uz poništenje predmetne odluke o odabiru i predmetnog postupka javne nabave po službenoj dužnosti iz razloga Tuženikova utvrđenja postojanja eventualne osobito bitne povrede postupka javne nabave Tužitelj smatra da je takvo pravno shvaćanje Tuženika nezakonito i pravno neutemeljeno.

Navedena povreda, prema stajalištu Tuženika, sastoji se u tome da je Tužitelj u točki 4.2. Dokumentacije o nabavi, kao uvjet sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti ponuditelja, propisao da gospodarski subjekt mora dokazati sposobnost za obavljanje djelatnosti iz članka 220. stavka 3. Zakona o vodama te Tuženik zauzima pravno stajalište da „naručitelj ne može kao uvjet minimalne razine sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti iz članka 257. stavka 1. ZJN/2016. odrediti da je gospodarski subjekt registriran za pojedinu djelatnost. Dakle, opisano traženje naručitelj ne može odrediti kao uvjet sposobnosti, stoga je nezakonito traženje u točki 4.2. Dokumentacije o nabavi“.

Navodi da članak 220. Zakona o vodama propisuje da su posebne djelatnosti za potrebe upravljanja vodama, između ostalog, i upravljanje detaljnim građevinama za melioracijsku odvodnju i vodnim građevinama za navodnjavanje, dok je člankom 221. Zakona o vodama propisano da za obavljanje posebnih djelatnosti za potrebe upravljanja vodama moraju biti ispunjeni i posebni uvjeti, a naročito tehnička opremljenost, brojnost i stručnost zaposlenika te da se ispunjenje posebnih uvjeta utvrđuje rješenjem Ministarstva u upravnom postupku (rješenje o ispunjenju posebnih uvjeta) na zahtjev stranke koje se izdaje

na razdoblje od deset godina i to po branjenim područjima. Dakle, navedene odredbe Zakona o vodama izraz su zahtjeva zakonodavne vlasti, a ne zahtjev Tužitelja koji je dužan iste primjenjivati u svim postupcima javne nabave kojih su predmet djelatnosti iz članka 220. Zakona o vodama.

Nadalje, Tužitelj smatra da je Zakon o vodama pravni akt jednake pravne snage u odnosu na Zakon o javnoj nabavi te u tom smislu bilo koja odredba Zakona o javnoj nabavi nema jaču pravnu snagu iz koje bi proizlazila obveza za tužitelja da isključi iz primjene zakonske odredbe članka 220. i članka 221. Zakona o vodama. Međutim odredbe Zakona o vodama kao posebnog zakona u odnosu na Zakon o javnoj nabavi (s materijalnopravnog aspekta) imaju prednost u odnosu na Zakon o javnoj nabavi kao primarno procesnog zakona, a ne supstancijalnog zakona kojim se uređuje obavljanje određenih (posebnih) djelatnosti. Tužitelj smatra da iz obrazloženja rješenja nesporno proizlazi da je Tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje vezano uz točku 4.2. Dokumentacije o nabavi, a posljedica toga je pogrešna primjena materijalnog prava jer pogrešno zaključuje kako je tužitelj kao uvjet sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti odredio da gospodarski subjekt mora biti registriran za djelatnosti iz članka 220. stavka 3. Zakona o vodama. Takav zaključak Tuženika ne proizlazi iz točke 4.2. Dokumentacije o nabavi s obzirom da ista propisuje da se sposobnost za obavljanje profesionalne djelatnosti dokazuje izvatkom iz sudskog, obrtnog, strukovnog ili drugog odgovarajućeg registra koji se vodi u državi članici njegova poslovna nastana kojim dokazuje da je registriran za djelatnost iz članka 220. stavka 3. Zakona o vodama.

Naime, Tužitelj ističe da je predvidio mogućnost dokazivanja sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti i na drugi način, a ne samo izvatkom iz sudskog registra kako to pogrešno i restriktivno tumači Tuženik, a u konkretnom slučaju, svaki zainteresirani ponuditelj mogao je dokazati ispunjenje zakonom propisane sposobnosti iz točke 4.2. Dokumentacije o nabavi, dostavom takozvanih posebnih uvjeta (licenca), za koje nadležno ministarstvo sukladno članku 21. Pravilnika o posebnim uvjetima za obavljanje djelatnosti vodoistražnih radova i drugih hidrogeoloških radova, preventivne, redovne i izvanredne obrane od poplava, te upravljanja detaljnim građevinama za melioracijsku odvodnju i vodnim građevinama za navodnjavanje („Narodne novine“ 83/10., 126/12. i 112/14.) vodi registar (upisnih) svih izdanih licenci, a koje su po sili zakona nesporan dokaz sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti koja je predmet postupaka javne nabave.

Isto tako zaključuje da iako je žalbeni postupak okončan na njegovu štetu da je isti okončan iz razloga što je Tuženik po službenoj dužnosti utvrdio eventualno osobito bitnu povredu postupka, a ne zato što je Zainteresirana osoba kao žalitelj uspjela sa svojom žalbom izjavljenom protiv odluke o odabiru. Zbog toga smatra da se nikako ne može smatrati da su troškovi žalbenog postupka bili opravdani, budući da je žalba trebala biti odbijena.

Imajući u vidu navedeno predlaže Sudu da usvoji tužbu i poništi osporeno rješenje Tuženika.

Tuženik, u odgovoru na tužbu smatra da Tužitelj u tužbi nepotrebno ponavlja žalbene navode žalitelja sada zainteresirane osobe te osporava obrazloženje rješenja u dijelu koji se odnosi na ocjenu žalbenih navoda. Ističe da je ocijenio da je neosnovan žalbeni navod žalitelja odnosno da je Tužitelj pravilno postupio kada je isključio žalitelja iz postupka javne nabave. Dakle, Tuženik je ocijenio postupanje Tužitelja kao pravilno, pa stoga smatra da Tužitelj nema pravni interes pobijati obrazloženje rješenja u navedenom dijelu. Ukazuje da je žalitelj izjavio žalbu na odluku o odabiru, a žalbenim zahtjevom je predložio da Tuženik tu odluku poništi. Povodom izjavljene žalbe, a postupajući po službenoj dužnosti Tuženik je poništio odluku o odabiru. Budući da smatra da se uspjeh žalbe ocjenjuje prema uspjehu žalbenog

zahtjeva, a ne žalbenih razloga te da je stranka na čiju je štetu žalbeni postupak okončan dužna protivnoj stranci nadoknaditi opravdane troškove koji su nastali sudjelovanjem u žalbenom postupku Tuženik smatra da je pravilno odlučio da je Tužitelj dužan nadoknadi troškove žalbenog postupka Zainteresiranoj osobi.

U opširnom odgovoru na tužbu Tuženik nepotrebno ponavlja navode iz obrazloženja osporenog rješenja i navodi da je Tužitelj određujući uvjet sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti na način propisan u točki 4.2. Dokumentacije o nabavi postupio protivno odredbi članka 257. Zakona o javnoj nabavi čime je počinio osobito bitnu povredu postupka javne nabave iz članka 404. stavka 2. točke 7. ZJN.

Predlaže stoga Sudu da odbije tužbu.

Zainteresirana osoba Vodogradnja Osijek d.d. iako uredno pozvana nije dostavila odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Uvidom u spis predmeta dostavljen Sudu uz tužbu i odgovor na tužbu kao i u obrazloženje osporenog rješenja proizlazi da je Tuženik u povodu žalbe zainteresirane osobe Vodogradnja Osijek d.d. poništio Tužiteljevu Odluku o odabiru, Klasa: 325-02/17-11/17, Urbroj: 374-1-4-17-13 od 28. srpnja 2017. godine donesenu u otvorenom postupku javne nabave broj objave: 2017/S 0F2-0008136, predmet nabave: radovi održavanja detaljnih melioracijskih građevina za odvodnju i navodnjavanje na branjenom području br. 17. područje malog sliva Karašica-Vučica, osim međudržavne rijeke Drave, naručitelja Hrvatske vode, Zagreb.

Istim rješenjem poništen je i sam postupak javne nabave te je naloženo naručitelju, ovdje Tužitelju, da Zainteresiranoj osobi naknadi troškove žalbenog postupka u iznosu od 25.000,00 kn.

Nije sporno u ovoj upravnoj stvari da je zainteresirana osoba Vodogradnja Osijek d.d. iz Osijeka bila osnovano isključena iz postupka javne nabave kako je to i ocjenjeno u osporenom rješenju, te stoga Tužitelj osnovano prigovara da nije bilo osnova za zaključak Tuženika da je žalba osnovana što ima za posljedicu naknadu troškova žalbenog postupka u iznosu od 25.000,00 kn.

Prema odredbi članka 401. stavka 1. Zakona o javnoj nabavi („Narodne novine“ 120/16. – dalje: ZJN) pravo na žalbu ima svaki gospodarski subjekt koji ima ili je imao pravni interes za dobivanje određenog ugovora o javnoj nabavi (...), koji je pretrpio ili bi mogao pretrpjeti štetu od navodnoga kršenja subjektivnih prava.

Prema odredbi članka 403. stavka 2. ZJN žalitelj je obvezan dokazati postojanje postupovnih pretpostavki za izjavljivanje žalbe, kao i povrede postupka ili materijalnog prava koje su istaknute u žalbi. Prema stavku 3. istog članka ZJN naručitelj je obvezan dokazati postojanje činjenica i okolnost na temelju kojih je donio odluku o pravima, poduzeo radnje ili propustio radnju, te proveo postupke koji su predmet žalbenog postupka.

Prema članku 404. stavku 1. ZJN u žalbenom postupku Državna komisija postupa u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti pazi na postupovne pretpostavke i osobito bitne povrede iz stavka 2. ovoga članka.

Žalitelj je, sukladno članku 430. stavku 1. ZJN obvezan uplatiti naknadu za pokretanje žalbenog postupka od 5.000,00 do 100.000,00 kn, ovisno o procijenjenoj vrijednosti nabave.

Državna komisija, prema članku 431. stavku 2. ZJN, odlučuje o troškovima žalbenog postupka, određuje tko snosi troškove žalbenog postupka i njihov iznos te kome se i u kojem roku moraju platiti.

Člankom 431. stavkom 3. ZJN je propisano da je stranka na čiju je štetu žalbeni postupak okončan, dužna protivnoj stranci nadoknaditi opravdane troškove koji su nastali u žalbenom postupku.

Upravo na odredbu članka 431. stavka 2. i 3. ZJN pozvao se Tuženik kada je u točki 3. izreke rješenja naložio Tužitelju da zainteresiranoj osobi Vodogradnja Osijek d.d. iz Osijeka naknadi troškove žalbenog postupka od 25.000,00 kn, smatrajući da je u potpunosti uspio sa žalbom.

Međutim, prema ocjeni ovog Suda Tuženik je odlučujući o žalbi, sukladno ovlaštenjima iz članka 404. stavka 1. ZJN, to jest u granicama žalbenih navoda ocijenio da isti nisu osnovani pa je stoga pogrešno zaključio da je žalitelj uspio sa žalbom. To što je Tuženik poništio odluku o odabiru nije rezultat osnovanosti žalbenih navoda već rezultat ovlasti Tuženika da po službenoj dužnosti pazi na postupovne pretpostavke i osobito bitne povrede iz stavka 2. članka 404. Zakona o javnoj nabavi.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je za ocjenu uspješnosti žalbe važan žalbeni zahtjev, a ne žalbeni razlog pa je tako, s obzirom da je Zainteresirana osoba tražila poništenje odluke o odabiru, čemu je Tuženik udovoljio, Zainteresirana osoba uspjela sa žalbom.

Međutim, Tuženik je, pored odluke o odabiru, poništio i sam otvoreni postupak javne nabave što žalitelj nije tražio pa je i s te strane nelogičan i arbitraran zaključak Tuženika o osnovanosti žalbe i žalbenog zahtjeva. To što Tuženik bez izjavljene žalbe ne bi uopće došao u priliku da odlučuje o zakonitosti postupka javne nabave po službenoj dužnosti, ne daje mu ovlast da troškovima žalbenog postupka koji nisu rezultat osnovanosti žalbe i koji nisu opravdani opteretiti Tužitelja.

Stoga nije u pravu Tuženik kada zaključuje da se uspjeh žalbe ocjenjuje uspjehom žalbenog zahtjeva. Takvo je stajalište suprotno izričaju članka 404. stavka 1. ZJN prema kojem Državna komisija postupuje u granicama žalbenih navoda o čijoj osnovanosti ovisi i usvajanje, djelomično usvajanje ili pak neusvajanje žalbenog zahtjeva.

Prema ocjeni ovog Suda, u konkretnom slučaju, troškovi žalbe zainteresirane osobe koja je, i prema ocjeni Tuženika, osnovano bila isključena iz samog postupka javne nabave i čiji su žalbeni razlozi ocijenjeni neosnovanim, ne predstavljaju opravdani trošak kojim bi trebalo opteretiti Tužitelja.

Trebalo je stoga temeljem članka 58. stavka 1. ZUS-a osporeno rješenje u točki 3. dispozitiva poništiti.

Nadalje, nije sporno da je Tuženik u povodu žalbe ocjenjivao zakonitost provedenog postupka javne nabave po službenoj dužnosti.

Prema odredbi članka 404. stavka 1. ZJN u žalbenom postupku Državna komisija postupuje u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti pazi na postupovne pretpostavke i osobito bitne povrede iz stavka 2. ovoga članka. Stavkom 2. članka 404. ZJN osobito bitne povrede postupka su taksativno nabrojane u točkama 1.-8. toga stavka. Tako je, u točki 7. kao osobito bitna povreda postupka javne nabave propisano postupanje u kojem „kriteriji za odabir gospodarskog subjekta nisu određeni sukladno člancima 256. do 259. ovog Zakona“.

Tuženik je postupajući po službenoj dužnosti poništio Odluku o odabiru i sam otvoreni postupak javne nabave pozivom upravo na točku 7. stavka 2. navedenog članka ZJN smatrajući da je tužitelj određujući uvjet sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti na način iz točke 4.2. Dokumentacije o nabavi postupio protivno odredbi članka 257. ZJN.

Odredbom članka 256. ZJN propisani su kriteriji za odabir gospodarskog subjekta u postupku javne nabave koji se mogu odnositi na sposobnost za obavljanje profesionalne djelatnosti, ekonomsku i financijsku sposobnost i tehničku i stručnu sposobnost (st. 1.). Prema

stavku 2. istoga članka ZJN javni naručitelj smije kao uvjete sposobnosti gospodarskog subjekta u postupku javne nabave odrediti samo kriterije za odabir iz stavka 1. ovoga članka u skladu s odredbama ovoga odjeljka Zakona. Prilikom određivanja kriterija za odabir iz stavka 1. ovoga članka, prema stavku 3. istog članka, javni naručitelj smije zahtijevati samo minimalne razine sposobnosti koje osiguravaju da će gospodarski subjekt biti sposoban izvršiti ugovor o javnoj nabavi.

Odredbom članka 257. stavka 1. ZJN je propisano da javni naručitelj može zahtijevati da gospodarski subjekt dokaže upis u sudski, obrtni, strukovni ili drugi odgovarajući registar u državi njegova poslovnog nastana. Ako, prema stavku 2. istog članka ZJN, gospodarski subjekt mora posjedovati određeno ovlaštenje ili biti član određene organizacije kako bi mogao pružati usluge u državi njegova poslova nastana, javni naručitelj u postupcima javne nabave usluga može od njega zahtijevati da dokaže posjedovanje takvog ovlaštenja ili članstva.

Prema stavku 3. istog članka ZJN popis relevantnih registra iz stavka 1. ovog članka u državama članicama naveden je u Prilogu XII. ovog Zakona.

Prema Prilogu XII. - Registri, kao relevantni strukovni i trgovački registri te odgovarajuće izjave i potvrde su: u Hrvatskoj „sudski registar“ i „obrotni registar“ ili u slučaju nekih drugih djelatnosti potvrda da je dotična osoba ovlaštena baviti se trgovačkom ili dotičnom djelatnošću.

Direktiva 2014/24/EU Europskog parlamenta i Vijeća koja je implementirana u ZJN/2016. u članku 58. stavku 1. propisuje da se kriteriji za odabir mogu odnositi na: a) sposobnost za obavljanje profesionalne djelatnosti; b) ekonomsku i financijsku sposobnost i c) tehničku i stručnu sposobnost.

Javni naručitelji mogu samo postaviti kriterije iz stavka 2., 3. i 4. kao uvjete za sudjelovanje za gospodarske subjekte. Oni ograničavaju uvjete na one koji odgovaraju osiguranju da natjecatelj ili ponuditelj ima pravne i financijske mogućnosti te tehničke i stručne sposobnosti za izvršenje ugovorenih obveza. Svi uvjeti moraju biti vezani uz i razmjerni predmetu ugovora.

Stavkom 2. navedenog članka Direktive propisano je da „s obzirom na pogodnost obavljanja stručne aktivnosti, javni naručitelji imaju zahtijevati od gospodarskih subjekata da budu upisani u jedan od strukovnih ili obrtnih registara koji se vodi u državi članici poslovnog nastana kako je opisano u Prilogu XI. ili da budu usklađeni s drugim uvjetima utvrđenim u tom Prilogu.

U postupcima nabave javnih usluga, ako gospodarski subjekti moraju posjedovati određeno ovlaštenje ili biti članovi određene organizacije kako bi bili u mogućnosti izvršiti dotične usluge u njihovoj državi podrijetla, javni naručitelj može od njih zahtijevati da dokažu posjedovanje takvog ovlaštenja ili članstva.

U Prilogu XI.-Registri (¹) kao relevantni strukovni i trgovački registri te odgovarajuće izjave i potvrde za svaku državu članicu su: „u Hrvatskoj „sudski registar“ i „obrotni registar“ ili u slučaju nekih djelatnosti, potvrda da je dotična osoba ovlaštena baviti se trgovačkom djelatnošću ili dotičnom djelatnošću.“

Dakle, kao što se može zaključiti Republika Hrvatska je mjerodavne odredbe Direktive 2014/24/EU, u konkretnom primjeru članak 58. stavak 1. i 2. te Prilog XI., implementirala u Zakon o javnoj nabavi iz 2016. godine, u konkretnom primjeru, u članak 257. stavak 1. i 2. te Prilog XII. ZJN.

Uvidom u Dokumentaciju za nabavu dostavljenu Sudu uz tužbu utvrđeno je da su u točki 4. propisani kriteriji za odabir gospodarskog subjekta (uvjeti sposobnosti).

U podtočki 4.2. „sposobnost za obavljanje profesionalne djelatnosti“ propisano je da gospodarski subjekt mora dokazati upis u sudski, obrtni, strukovni ili drugi odgovarajući registar u državi njegova poslovna nastana.

„Gospodarski subjekt mora dokazati sposobnost za obavljanje djelatnosti iz članka 220. točke 3. Zakona o vodama („Narodne novine“ 153/09., 63/11., 130/11., 56/13. i 14/14.).

Za potrebe utvrđivanja sposobnosti za obavljanje profesionalne djelatnosti, gospodarski subjekt u ponudi dostavlja:

- ispunjeni obrazac ESPD (dio IV. Kriterij za odabir, Odjeljak A: Sposobnost za obavljanje profesionalne djelatnosti: točka 1.) za sve gospodarske subjekte u ponudi.

Sposobnost za obavljanje profesionalne djelatnosti gospodarski subjekt dokazuje:

- izvatkom iz sudskog, strukovnog ili drugog odgovarajućeg registra koji se vodi u državi članici njegovog poslovnog nastana, kojim dokazuje da je registriran za djelatnost iz članka 220. točke 3. Zakona o vodama“.

Prema članku 220. stavku 1. Zakona o vodama, posebne djelatnosti za upravljanje vodama su: 1. vodoistraživački radovi i drugi hidrogeološki radovi, 2. poslovi preventive obrane od poplava, te poslovi i mjere redovite i izvanredne obrane od poplava, 3. upravljanje detaljnim građevinama za melioracijsku odvodnju i vodnim građevinama za navodnjavanje, 4. sprječavanje širenja i otklanjanje posljedica izvanrednih i iznenadnih onečišćenja voda i vodnog dobra, 5. uzimanje uzoraka i ispitivanje voda, osim vode namijenjene za ljudsku potrošnju prema posebnim propisima i 6. ispitivanje vodonepropusnosti građevina za odvodnju i pročišćavanje otpadnih voda.

Za obavljanje posebnih djelatnosti za potrebe upravljanja vodama, prema članku 221. stavku 1. Zakona o vodama, moraju biti ispunjeni i posebni uvjeti, a osobito tehnička opremljenost, brojnost i stručnost zaposlenika. Ispunjavanje posebnih uvjeta iz stavka 1. citiranog članka Zakona, prema stavku 2. i 3. istoga članka, propisuje Ministar pravilnikom, a ispunjenje tih uvjeta utvrđuje se rješenjem ministarstva. Rješenje o ispunjavanju posebnih uvjeta izdaje na razdoblje od 10 godina.

Slijedom iznijetog, može se zaključiti da je sporno pitanje u ovom upravnom sporu je li Tuženik pravilno postupio kada je zaključio da je Tužitelj propisujući kao uvjete sposobnosti ispunjavanje uvjeta iz članka 220. Zakona o vodama, izašao izvan okvira propisanih u članku 256. stavku 3. ZJN i je li time povrijedio odredbu članka 257. stavka 1. ZJN?

Primjenjujući mjerodavno pravo, kako europsko tako i nacionalno, na utvrđeno činjenično stanje u konkretnom slučaju, Sud je zaključio da je Tužitelj, time što je u točki 4.2. Dokumentacije za nabavu propisao da gospodarski subjekt koji pretendira na obavljanje radova održavanja detaljnih melioracijskih građevina za odvodnju i navodnjavanje, mora ispunjavati uvjete iz članka 220. Zakona o vodama, povrijedio odredbu članka 257. Zakona o javnoj nabavi.

Ovakav zaključak je u skladu sa zaključkom sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske broj: 6 Su-230/19 od 15. travnja 2019. godine prema kojem se ostaje kod prakse izražene u presudi ovoga Suda poslovni broj: UsII-54/19 od 28. veljače 2019. godine.

Naime, prema odredbi članka 40. stavka 1. Zakona o sudovima („Narodne novine“ 28/13., 33/15., 82/15., 82/16. i 67/18.) sjednica odjela ili sudaca saziva se i kad se utvrdi da o pitanjima primjene zakona postoje razlike u shvaćanjima između pojedinih odjela, vijeća ili sudaca ili kad u jednom odjelu vijeće ili sudac odstupi od ranije prihvaćenog pravnog shvaćanja.

Prema stavku 2. istog članka Zakona, pravno shvaćanje prihvaćano na sjednici svih sudaca (...) Visokog upravnog suda Republike Hrvatske (.....) obvezno je za sva drugostupanjska vijeća ili suce pojedince tog odjela, odnosno suda.

Imajući u vidu izloženo trebalo je temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u točki III. dispozitiva presude.

Ujedno se odbija zahtjev zainteresirane osobe Vodoprivrede Vinkovci d.d., za naknadu troškova odgovora na tužbu, jer on nije bio nužan niti je utjecao na odluku u ovoj upravnoj stvari.

U Zagrebu 25. travnja 2019.

Predsjednica vijeća:
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.

Za točnost otpavka - ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

